

Utdrag ur **Madame & Lolita**

av **Trygve Bång**

”Nu plingade porttelefonen otåligt flera gånger. När Madame kom på besök skulle det öppnas på sekunden. Jag bodde högt upp utan hiss, vilket hon aldrig försummade att kommentera.

– De här trapporna inbjuder inte till besök.

Där stod hon framför mig! I ena handen höll hon ett barn, i den andra ett slags bur i otrevlig grön plast. Madames klädsel var i dag inte mer uppseendeväckande än vanligt. Han bar brandkårsröd dräkt. Den var i glansig röd textil, precis som strumporna. När hon befann sig i herrsällskap tyckte hon om att lägga benen i kors så kjolen gled upp en bit. Hon visade gärna sina tillgångar, kurvorna kunde nog fortfarande vara farliga. Damen kunde också konsten att gå i högklackat. Hon stapplade inte på styltorna, hon skred fram. Andra kvinnors tillgångar och klädsel kunde hon självsäkert kommentera med obarmhärtig pricksäkerhet:

– Att inte ha vett att dölja de där sängstolparna.”

*

Jag hade någon gång velat säga till Madame att jag beundrade hennes osvikliga känsla för att alltid veta vad som var rätt och fel. Men hon var ingen kvinna som ville bli betygsatt av en man. Under sminkningen hade hon inte darrat på handen en enda gång. Hur visste hon så exakt och ögonblickligt hur linjerna skulle dras? Hur tunna eller tjocka de skulle vara? Hur mycket hon skulle klippa luggen? Jag antog att det var genernas djupaste arketyper som spökade, osynliga väsen inympade i personlighetens minsta skrymslen. Stämde mina funderingar var det något mycket gammalt som styrde den där bestämda handen.”

*

Jag kände på mig att Lolita hatade sin mor, men också att hon älskade henne. Jag tror det var kärlek som tog sig uttryck i de tips jag fick hur jag skulle bete mig mot modern:

– Mamma vill bli behandlad som en kvinna.

Sådana saker kunde Lolika överraskande kläcka ur sig samtidigt som hennes vackra ögon uppfordrande spändes i mina. Dumt nog nickade jag samtycke utan att egentligen veta vad hon menade eller hur jag skulle bete mig.”